

Mijn verhaal

De zoon van Inge (44) raakte verlamd bij een sportongeval

"Mijn eerste reactie toen ik hoorde hoe erg mijn zoon Sam, nu 18, eraan toe was, luidde: 'Moeten we hem wel redden?' Maar toen hij naar de operatiekamer werd gereden, heb ik zijn hand vastgehouden en gezegd: 'Vechten, Sam!'.

Op een dag in 2009 hadden we net onze keuken vernieuwd, alleen het nieuwe gasfornuis moest nog geïnstalleerd worden. Sam wilde helpen, maar we stuurden hem naar de sportclub waar hij aan trampolinespringen deed. Hij zat vol energie. 'Ga je maar wat afreageren', zeiden we nog. Anderhalf uur later belde onze andere zoon Sven. Sam was gevallen, we moesten komen. Ik ging erheen, zag dat zijn schouder heel raar lag. 'Oei, die is uit de kom', dacht ik nog. De ambulanciers onderzochten hem, en keken elkaar aan. De blik vergeet ik nooit meer. Ik voelde aan alles dat er iets ernstig mis was met mijn zoon. Ik belde Rob om te zeggen dat hij dringend moest komen en zocht opvang voor onze andere kinderen. Pas op

helpen in onze nieuwe keuken in plaats van hem naar de sportclub te sturen... Als, als, als. Sam is daar laconiek in: 'Als oma tijdens de oorlog de boot niet had genomen, had ze opa niet ontmoet en waren wij er niet geweest'. En dat is natuurlijk waar. Wat er gebeurd is, is afschuwelijk. Maar ons leven is niet gestopt op die fatale dag. We moeten vooruit. Verder leven. Wij zijn gelukkig een goed team, mijn man en ik. We zijn eenentwintig jaar samen intussen, weten wat we aan elkaar hebben. We steunen elkaar als het even niet meer gaat. De kinderen hebben het moeilijk gehad, nog altijd, maar ze doen fantastisch hun best voor elkaar en voor hun broer. Als hij thuis is – hij komt voorlopig alleen in het weekend – zijn ze er voor hem. Zijn glas aangeven, een handje toesteken wanneer hij het vraagt.

Sam helpen hoort erbij op een mooie, ongedwongen manier. Dat verwarmt en troost me. En er zijn zoveel meer mooie dingen. Mensen die

"De blik tussen die twee ambulanciers vergeet ik nooit meer. Ik voelde aan alles dat er iets ernstig mis was met mijn zoon"

het moment dat Sam op de operatietafel lag, kwamen de tranen. Huilen, huilen, huilen. Hij had zijn nek gebroken en was in levensgevaar. Hij kon er nog doorkomen, zeiden de dokters. Maar als hij het haalde, zou hij waarschijnlijk zijn hele leven verlamd blijven.

De kinderen waren zo geschrokken en Rob en ik waren door elkaar geschud. Maar pas maanden later, beetje bij beetje, drong de impact van het ongeval écht door. Zoals die keer toen Sven thuis kwam na een bezoek aan Sam in het ziekenhuis. Hij had een rondje gelopen naast Sams rolstoel. 'En ineens besepte ik: ik heb een broer die voor het leven verlamd is', zei hij 's avonds. Zijn broer zo zien, het is hard voor een jonge kerel. Voor Stijn en Sara ook. Het is hun grote broer, dat doet pijn. We zijn er allemaal kapot van. Je hele leven staat plots op zijn kop. Drie jaar eerder had ik kanker overwonnen. We leefden altijd al gezond, maar toen ik kanker kreeg, werd een gezonde levensstijl nóg belangrijker. Dus gingen we meer sporten en spoorden we onze kinderen aan om dat ook te doen. Zij kozen ervoor om te gaan turnen en genoten ervan. Als we dat niet hadden gedaan... Als we hem die middag hadden laten

spontaan hun hulp zijn komen aanbieden bij het verbouwen, bij het vervoer van en naar het revalidatiecentrum. De buurtbewoners en mijn moeder die samen benefietacties op touw hebben gezet om de financiële storm die bij zo'n ongeluk hoort wat te doen luwen. Ze zorgen voor zo'n ongelofelijk warm gevoel. Het maakt het verdriet om Sam niet minder groot, maar het maakt het wel makkelijker om te dragen. En als Sam dan zegt: 'Mijn leven loopt op rolletjes' en we met zijn allen kunnen lachen, dan weet ik: het komt goed. Niet zoals we het voor ons gezin hadden gewild of gedroomd, maar het komt goed."

Steun jij de benefietacties voor Sam? Op 31 maart is er een avond met optredens van o.a. Raymond Van Het Groenewoud, Paul Michiels, Annemie Gils, Mira, Loes Van Den Heuvel en Sofie. 10 april: 'Olifant en krokodil', van Theater Anna's Steen in CC Kern Wilrijk, een voorstelling voor kinderen vanaf vijf. 16 april: Mediterrane smulavond in Nova Kiel. Meer info vind je op www.samtenbroek.be

Tekst: Frauke Joossen.

WILT U OOK UW VERHAAL VERTELLEN?

Schrijf met voldoende gegevens (die door ons discreet behandeld worden) naar Libelle - Mijn verhaal, Uitbreidingstraat 82, 2600 Berchem. Of mail naar mijnverhaal@libelle.be